

Sērijā par Huldara un Freijas izmeklētajiem noziegumiem
iznākuši šādi romāni:

- **DNS**, 2018
 - **Sāga**, 2019
-

Līdzīgi kā Nele Noihausa un Silla un Rolfs Berjlindi, arī islandiešu autore Irsa Sigurdardotira savos lieliskajos kriminālromānos nevairās izmantot sociāli aktuālas tēmas, vienkāršu izklaidējošu lasāmvielu pārvēršot nozīmīgā vēstījumā.

Una Orinska, projektu vadītāja

Kā jau raksturīgi Irsas darbiem, sižets ir nospriegots un oriģināls, notikumi atklājas pamazām, izturot perfektu ritmu līdz pat romāna beigām. “Parāds” ir ne tikai aizraujošs kriminālromāns, tas vienlaikus atklāj sociālas problēmas, kuras mums steidzami būtu jārisina. Secinājums: šis ir patiesi labs krimināldarbs, kurā autores stils, sižets un tēli saplūst kopā, veidojot stāstu, kas neļaus jums aizmigt, pirms nebūs pāršķirta pēdējā lappuse.

Frettabladid, Islande

Irsa Sigurdardotira ir ārkārtīgi slavena kriminālromānu rakstniece, kas raksta mūsdienīgus romānus. Mums pat gribētos teikt, ka šobrīd viņai līdzīgu nav.

Bokmenntir, Islande

Islandes kriminālžanra karalienes Irsas Sigurdardotiras jaunākais romāns par skolas un sociālo mediju tumšo pusi ir aizraujošs un šaušalīgs vienlaikus.

HEAT Magazine

YRSA
SIGURÐARDÓTTIR

Aflausn

IRSA
SIGURDARDOTIRA

Parāds

No islandiešu valodas tulkojusi
Inga Bērziņa

821.113.3-31
Si 363

Yrsa Sigurðardóttir
AFLAUSN

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Cover design © Ragnar Helgi Ólafsson

ICELANDIC LITERATURE CENTER

This translation has been published with the financial support from Icelandic Literature Center.

Šī grāmata ir fantāzijas auglis. Personas un notikumi ir autores izgudroti.

Irsa Sigurdardotira
PARĀDS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*
Projektu vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Iveta Polkmane*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*
Korektores *Jana Boikova, Diāna Graudiņa*

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-527.
Jelgavas tipogrāfija

© Tulkojums latviešu valodā, Inga Bērziņa, 2019
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2019
ISBN 978-9934-0-8498-0

1. NODAĻA

Sieviešu tualete kinoteātra pagrabā bija tukša. Baltās porcelāna izlietnes – sausas, bet kabīņu durvis stāvēja vaļā. Vakara gaitā sievietes bija gaidījušas rindā, lai tiktu iekšā, un tagad to varēja redzēt. Atkritumu grozs bija tik pilns ar izlietotiem papīra dvieļiem, ka milzīga kaudze mētājās pat uz grīdas. Visās malās bija redzamas tukšas kolas bundžiņas, un blakus pārpildītajām miskastēm bija izbiris popkorns. Lielākā daļa no tā bija samīdīta ar kājām, sievietēm nervozi stāvot rindā, lai atvieglotos.

Stella rēķinājās ar to, ka vīriešu pusē nav labāk, un jutās bezgala pateicīga, ka viņas darba pienākumos neietilpst telpu uzkopšana. Te patiešām izskatījās briesmīgi, lai gan tas nebija nekāds brīnums, jo uz divām filmām bija sanākusi pilna zāle un vēl uz divām citām – gandrīz tikpat. Kā jau varēja paredzēt, veikaliņš bija pārbāzts gan pirms filmu seansiem, gan starplaikos. Popkorna automāts nespēja turēt līdzi, kaut gan darbinieki jau iepriekš bija piepildījuši pilnu noliktavu, un – apmeklētājiem par lielu sarūgtinājumu – aptrūkās arī diētiskās kolas. Stellai nācās sakost zobus, lai neatbildētu klientiem tādā pašā tonī, kādā viņi izteica savus pārmetošos komentārus. It kā viņa būtu atbildīga par preču pasūtīšanu un noliktavas pārraudzību.

Stella vilcinājās un apstājās uz sliekšņa, pēkšņi sapratusi, ka pagrabā atrodas pilnīgi viena. Precīzāk sakot – viena visā ēkā.

Skaņu iekārtas duna zālēs bija apklususi, pārējo meiteņu tarkšķēšana tāpat. Viņa bija piedāvājusies aizslēgt veikalu, lai meitenes pagūtu uz autobusu. Pēc tam bija noraudzījusies caur

stikla ārdurvīm, kā meitenes ienirst sniegavētrā. Pamazām, kamēr viņas pazuda skatienam, Stella arvien vairāk nožēloja, ka bija izturējusies tik laipni. Bet skaidrs, ka viņa tā nerīkojās tikai aiz labestības vien. Viņa negribēja, lai citi teiktu, ka viņa ir iedomīga. Pievērst lieku uzmanību tam, ka viņai ir draugs. Tāds, kuram pieder automašīna. Viņai nevajadzēja skriet uz autobusu kā pārējām.

Stella atcerējās *Snapchat* bildi, kas bija pienākusi uzreiz pēc pārtraukuma. Viņa nevarēja atpazīt ne lietotājvārdu, ne sūtītāju un nekad nebija tādu apstiprinājusi. Acīmredzot bija pienācis pēdējais laiks mainīt uzstādījumu un liegt svešiniekiem iespēju sūtīt viņai ziņas, sevišķi tagad, kad arī visādi veči sākuši izmantot sociālos tīklus. Viņi, tā vien šķiet, ir apsēduši *Facebook*, un nebūs ilgi jāgaida, kad tā notiks arī ar *Snapchat*. Tas noteikti ir kāds no tiem večiem, varbūt kāda mammas draudzene vai arī tante, par kuras eksistenci viņa būs aizmirsusi. Vismaz vārds viņai neko neizteica. *Ella13* – varbūt tas nemaz nav sievietes vārds Ella, bet aiz tā slēpjas kāds skuķis, kuram tikko palicis 13. Tas varētu izskaidrot muļķīgo īsziņu.

Snapiņā pienāca viņas pašas bilde, uzņemta tepat kinoteātrī filmu starplaikā, kad viņa sniedza popkorna turzu pāri letei. Viņai nepatika sava fotogrāfija: seja izskatījās dusmīga, ķermenis, ko varēja redzēt, – dīvains. Ne viņa pozēja, ne smaidīja. Vīrs bildes sūtītājs bija uzrakstījis patiešām īsu ziņu, kas atstāja tikpat mistisku iespaidu kā pati bilde. Tur bija tikai viens vārds: *Tiksimies!* Lai kurš tas arī būtu, viņš atradās kinoteātrī, tomēr līdz šim nebija licis par sevi manīt. Varbūt kāds kautrīgs sikais, kurš neuzdrošinās viņai tuvoties. Un labi vien bija, jo viņa nejostos glaimota. Viņai nebija nekādas vēlēšanās iepazīties ar visādiem mūdžiem, jo tikai mūdži sūtītu tādus sūdus.

Tualetes durvis aiz Stellas aizvērās. Durvju vērtne bija sabojājusies, tādēļ tās iesākumā vērās lēnām, bet tad aizkrita ciet ar skaļu būkšķi. Troksnis atbalsojās flīzēm klātajā telpā un skanēja ausīs vēl ilgi pēc tam, kad īstenībā bija iestājies klusums. Atbalss

tikai atgādināja viņai par apkārt valdošo mieru un to, ka viņa ir pilnīgi viena. Lai gan arī augšā viņa nebija jutusies sevišķi labi, te lejā, pagrabā, valdīja vēl neomulīgāka atmosfēra par spīti tam, ka tas atradās tikai pāris pakāpienu zemāk nekā pirmais stāvs. Esot tur augšā, vismaz varēja redzēt, kas notiek laukā. Vismaz to mazumiņu, ko varēja saskatīt cauri purgai. Droši vien laikapstākļi būs sadzinuši kinoteātrī tos cilvēku barus; Stella noskattījās visas filmas, lai gan nekā sevišķa nebija. Bet vismaz varēja aizmirst briesmīgo vēju un sniegu.

Tomēr labāk paciest sliktu laiku nekā uzturēties pamestā kinoteātrī. Stella nevarēja vien sagaidīt, kad tiks laukā un iesēdīsies pie Hodes mašīnā. Tā gan bija iebuktēta un sildītājs nedarbojās, bet vienalga labāka nekā autobuss. Tas pats attiecās arī uz pašu Hodi. Nekāds sapņu princis jau viņš nebija, tomēr labāk būt kopā ar viņu nekā palikt vienai. Būs vien jāsamierinās ar viņu, kamēr sameklēs kādu citu, labāku. Tādu, kurš ir izskatīgāks un kuram mašīna dārgāka, tad draudzenes kļūs zaļas no skaudības. Tādu draugu viņa labprāt gribētu. Nevis tādu kā Hode, ko vienmēr vajadzēja atstāt fonā tajās bildēs, kuras viņa publicēja sociālajos tīklos.

Stella iegāja tālākajā kabīnē un steidzīgi aizvēra durvis. Preti tualetēm bija izvietotas lielas izlietnes un milzu spogulis pa visu sienu. Šobrīd viņai nebija pilnīgi nekādas vēlēšanās redzēt savu attēlu. Viņa jutās pārgurusi un nevižīga, noteikti vajadzēs doties pie friziera, lai apgrieztu un nokrāsotu matus. Pie balinātajām šķipsnām varēja redzēt tumšu sakņu rindu. Tā atgādināja plaisu, līdzīgu tai, kāda stiepjas pāri visam Hodes automašīnas motora pārsegam. Pretīgi. Pirms viņa nokāpa lejā uz tualeti pačurāt, uz brīdi bija apstājusies pie spoka figūras no šausmu filmas, ko rādīja lielajā zālē, un apsvērusi, vai nosūtīt fotogrāfiju, kur viņa stāv blakus tam neradījumam, tomēr beigu beigās bija atteikusies no šīs domas, jo nevēlējās parādīt draudzenēm, cik slikti izskatās. Turklāt, stāvot blakus tam briesmonim, viņa bija sajutusies neomulīgi, lai gan ļoti labi apzinājās, ka tas vienkārši

ir ļoti liels attēls, izgriezts no papes. Varēs nofotografēties citu reizi, kad nebūs palikusi viena pati visā ēkā un izskatīsies labāk. Vajag tikai sagaidīt nākamo mēnesi un tad savest sevi kārtībā. Galvenais, lai algu ieskaita laikus, jo viņa jau bija dabūjusi pierakstu pie friziera pirmajā datumā no paša rīta, tiklīdz salons atvērsies. Slikti tikai, ka skaisti mati izmaksā nenormāli dārgi.

Stella pietupās un sāka čurāt, neapsēzdamās uz poda malas. Dievs vien zina, kādas baktērijas kinoteātra apmeklētāji atstāj aiz sevis, un viņa jau nu nebūs tāda kaza, kas aplipināsies ar kaut kādu triperi. Tā tik vēl trūka! No tādas slavas tik ātri vaļā netikt.

Par spīti skaņai, ko radīja straumīte, varēja dzirdēt, kā atveras tualetes durvis. Viņa juta, ka uz kailajiem stilbiem vienā mirklī uzmetas zosāda un kaklā iestrēgst kamols. Kas, pie velna, tur nāk? Vai kāda no meitenēm būtu atgriezusies? Un kā tad viņa būtu varējusi tikt iekšā pa slēgtajām ārdurvīm? Vai varbūt viņas aizmirsa durvis aizslēgt? Stellai prātā ienāca snapiņš. Tā taču nebūs *Ella13*?

Skaļais troksnis lika viņai saprast, ka durvis aizcērtas. Stella aizturēja elpu, tikmēr saspicēdama ausis un ieklausīdamās, vai tas, kurš atvēra durvis, ir ienācis tualetē. Varbūt tas tikai kāds apsargs, kurš ieradīs pārāk agri un nu apstaigā visas telpas? Taču, kas tev deva, – kurpju švikstoņa liecināja, ka viņa te iekšā vairs nav viena.

Čuras strūkliņa aprāvās, atsevišķas lāsītes pilēja reizē ar soļiem, kas skanēja tualetē. Tā būs kāda sieviete. Tai vajadzētu būt sievietei. Ko gan vīrietis darītu sieviešu tualetē tik vēlu slēgtā kinoteātrī? Pie vīriešiem taču nekad nav pārpildīts. Stellai ienāca prātā saukt un pajautāt, kas tur nāk, bet viņa savaldījās. Pasniedzās pēc papīra un norāva pāris lapiņu no ruļļa tik klusu, cik vien spēja, noslaucīja pēdējās lāsītes, piecēlās kājās un uzvilka bikses. Līdz ar to viņa sajūtās mazliet labāk, vismaz likās, ka vairs nav tik neaizsargāta. Bet tāds iespaids ātri pagaisa.

Zem durvju malas parādījās apavi, tie apstājās tieši iepretī. Izskatījās pēc zābakiem, un to platums liecināja, ka tie ir vīriešu. Stella apslāpēja kļedzienu, mutei priekšā aizliekot roku. Kāpēc viņš tur stāv? Kājas vairs nekustējās, cilvēks stāvēja pie durvīm, it kā domātu piezvanīt, lai laiž viņu iekšā. Tālu no patiesības tas nebija, jo nākamajā brīdī viņa dzirdēja kādu no visa spēka klauvējam pie kabīnes durvīm. Viņa blenza uz tām, it kā tas būtu kāds brīnumains ekrāns, uz kura varētu ieraudzīt, kas tagad notiks.

Iepīkstējās viņas telefons, un Stella ar trīcošām rokām to automātiski izvilka no kabatas. Ieraudzīdama, ka ir pienācis vēl viens snapiņš no *Ella13*, viņa būtu labprāt aizsviedusi to prom. Tomēr nepaguva apdomāties, kad pirksts jau bija pieskāries ekrānam un ziņa atvērta. Viņa apslāpēja kļedzienu, ieraudzījusi fotogrāfiju. Aizvērtas durvis, tieši tādas pašas kā tualetu kabīnēm. Citādi nevarēja būt – tās pašas durvis, kas šķir viņu no ziņas sūtītāja. Bildei nesekoja nekāds teksts.

Klauvēja vēlreiz, tikpat spēcīgi, un Stella neapzināti paspēra soli uz aizmuguri. Līdz ar to pēdas tik stipri atsitās pret cieto tualetes podu, ka ceļi saļodzījās. “Kas tur ir?” Neviens neatbildēja. Vārdi paši izspruka pār lūpām, bet viņa tur neko nevarēja padarīt. Balss izklausījās klusa un vāra, neko tādu no sevis Stella iepriekš nebija dzirdējusi. Viņa bija pieradusi būt par bara vadoni. Stipra. Izlēmīga. Necieta vārguļus, kas izklausījās tā kā viņa tikko.

Tagad svešais daudzija tik stipri, ka sāka ļodzīties eņģes. Paskatījusies uzniecīgo slēdzeni, Stella saprata, ka tā viņu nepasargās. Domas šaudījās pa galvu, kamēr viņa mēģināja atrast, ar ko varētu aizsargāties, protams, neko tādu neredzēdama. Tualetes papīra rullis un statīvs. Plastmasas atkritumu spainis ar vāku. Pie sienas piestiprināta ūdenstvertne, ko varbūt varētu uzsviest vīrietim uz galvas, kad viņš ielauzīsies. Taču viņai nekad neizdotos to dabūt nost. Tad viņa atcerējās telefonu, ko turēja sažmiegtu sasvīdušajā plaukstā. Kāds ir policijas numurs?

Viens, viens un... tad? Viens, viens, divi vai viens, viens, trīs? Vai varbūt četri? Varbūt labāk zvanīt Hodem? Viņš noteikti ir ceļā un tuvāk kinoteātrim nekā policija. Ko tagad darīt?

Stellai vairs nevajadzēja pieņemt lēmumu. Vīrietis ar visu spēku metās pret plānajām durvīm, un tās padevās, trāpīdamas Stellai pa galvu. Viņa krita atmuguriski un palika sēžam uz poda, apreibusī no sitiena. Viņai kļuva slikti, tomēr viņa saņēmas un pacēla skatienu, lai palūkotos uz vīrieti. Sākumā meiteinei šķita, ka uzbrucēja sejā krit ēna, gandrīz melna. Pagāja kāds brīdis, iekams viņa saprata, ka lūkojas spīdīgā Dārta Veidera maskā, ieslēptā zem melnas jakas kapuces. Kaut kur dziļi iekšā maskas apaļajos dobumos varēja samanīt acis, kas lūkojās uz viņu, taču no tām neko nevarēja nolasīt. Cimdota roka pastiepās viņas virzienā un atņēma telefonu. Vīrietis ar to kaut ko darīja, un Stella pie sevis dedzīgi lūdzās, lai tas būtu zaglis, kurš ieradies tikai tādēļ, lai nozagtu viņas telefonu. Somu. Jebko. Lai jau ņem, viņa atdos visu. Visu, kas ir kabatās, visu algu mēneša sākumā. Naudas maku. Vienalga ko. Lai tikai pazūd un viņu neaiztiek.

“Nu, nu,” vīrieša balss skanēja dīvaini. Stellai tā izklausījās diezgan līdzīga Dārtam Veideram. Rupja. It kā rikle būtu klāta ar smilšpapīru. Maskai laikam bija pierikots slikts balss pārveidotājs. Vīrietis pavērsa telefonu pret Stellu, it kā gribētu nofotografēt viņu sēžam uz tualetes poda. Viņai pār vaigiem sāka ritēt asaras. Ko viņš dara? Kāpēc lai zaglis gribētu filmēt vai fotografēt kādreizējo telefona īpašnieci?

“Tagad parādi man, uz ko esi spējīga!”

“Ko?” Stella mēģināja iespieties tik dziļi, cik iespējams, sēžot uz poda vāka. Mugura atdūrās pret cieto sienu, un cauri plānajam džemperim varēja sajūst auksto, gludo virsmu, kas lika šausmām pieņemties spēkā.

“Lūdz piedošanu!”

Viņa nemēģināja protestēt, bet centās darīt, kā viņai likts, cik labi vien varēja, cauri šņukstiem, kas lauzās uz āru.

“Ai, tas nekam neder! Nemaz neizklausās ticami. Sāc no jauna!”

Stella mēģināja vēlreiz. Un vēlreiz. Atkārtoja vienu un to pašu vārdu, līdz viņai galvā tas izklausījās pavisam svešādi. It kā tas vairs nebūtu īsts vārds. Bet vīrieti tas neapmierināja.

Par to viņai nācās samaksāt.

2. NODAĻA

“Mums vajag lielāku ekrānu,” beidzot kāds no sanāksmes telpā esošajiem izmeklētājiem pateica skaļi to, ko pie sevis domāja pārējie. Kopš tika ieslēgts videoieraksts, visa grupa klusām un mierīgi stūmās ar krēsliem arvien tuvāk sienai, kur uz smieklīgi maza ekrāna bija redzams kinoteātra novērošanas kameras ieraksts.

Erla sēdēja uz galda malas vistuvāk ekrānam. Viņa dusmīgi samiedza acis un paskatījās uz vīrieti. “Mēģini koncentrēties! Izšķirtspēja ir nožēlojama, tāpēc lielāks ekrāns neko daudz nelīdzēs. Ja tev tas tik ļoti ķeras pie sirds, tad iesniedz vadībai sūdzību.”

Vīrietis apklusa, un Huldars viņu saprata. Erlai nepatika iebildumi. Visādā ziņā viņa bija laba vadītāja, bet ar cilvēkiem saprasties neprata. Lai Huldaru sauc par pēdējo suni, ja rakstisks iesniegums iegādāties piemērotu ekrānu sanāksmju telpā tiks ielikts apmierināmo lūgumu kaudzītē, jo viņš jau sen bija sapratis, ka šajā iestādījumā visas sūdzības paliek, kur bijušas, un netiek virzītas uz priekšu.

“Skatieties, tūlīt būs!” Erla atkal palūkojās uz ekrānu. “Tur! Pievērsiet uzmanību tai papes bildei, spokam vai kas nu, pie velna, tas ir!”

Visu klātesošo skatieni pielīpa ekrāna vienam stūrim, kur varēja redzēt uzstādītu lielu figūru. Neilgi pirms tam meitene bija devusies tai garām, uz brīdi apstājusies, pagrozījusies un pavaikstījusies, pabakstījusi ar pirkstu savā telefonā un tad, šķiet, uzņēmusi pāris selfiju, devusies tālāk, pazūdot no kadra.

Spriežot pēc Erlas vārdiem, šī esot pēdējā reize, kad meiteni var redzēt gaitenī. Pagrabā, kur atrodas tualetes, nav nevienas novērošanas kameras, arī pie kāpnēm, kas ved lejā uz turieni, ne, bet videoierakstā fiksētais pulkstenis un laiks, kad no meitenes telefona tika nosūtīts snaps, liecina, ka tieši šajā brīdī viņa nogāja lejā uz tualeti.

Aiz papes figūras parādījās kāda ēna, un klātesošie paliecās uz priekšu, lai redzētu labāk. Tas noteikti būs vainīgais, nekādu šaubu. Failam bija slikta izšķirtspēja, kā jau Erla pareizi bija norādījusi, tomēr tad, kad cilvēks iznāca laukā, izrādījās, tam nebūtu bijis pilnīgi nekādas nozīmes, jo viņu nevarētu pazīt pat tad, ja videoieraksts būtu skaidrs. Viņš bija tērpies lielā, tumšā jakā, un zem kapuces varēja redzēt Dārta Veidera masku. Tumšo bikšu staras bija sabāztas melnos gumijas zābakos. Rokās viņam bija cimdi. Vīrietis pazuda no ekrāna tajā pašā virzienā, kur pirmīt devās Stella.

“Tā nu viņš ir. Vīrietis bija paslēpies aiz tās stulbās reklāmas figūras un gaidīja, kamēr varēs uzbrukt meitenei.” Erla apstādināja videoierakstu. Sastingušais kartona spoks tukšajā telpā spīdēja viņiem virsū. “Mums vajadzēs izpētīt vairāku stundu garu ierakstu kopš tā brīža, kad kinoteātri atvēra, un mēģināt noskaidrot, kad vīrietis tur ieradās. Es šaubos, vai viņš iegāja kinoteātrī ar masku.” Erla piecēlās kājās un pagriezās pret grupu. “Tas nebūs nekāds vieglais darbiņš, jo, spriežot pēc ziņām, kinoteātrī vakar esot pārdots gandrīz tūkstoš seši simti biļešu. Durvis atvēra pulksten divos, tāpat kā katru svētdienu, un nav iespējams zināt, kad vīrietis tur iegāja. Varbūt ieradās jau tūlīt uz pirmo seansu un slēpās līdz kinoteātra slēgšanai. Varbūt ne aiz šīs figūras, bet kaut kur citur, tas mums vēl jānoskaidro, jāpārbauda ieraksts, lai uzzinātu precīzāku laiku.”

Huldars, tāpat kā pārējie klātesošie, centās pievērst sev pēc iespējas mazāk uzmanības, pie sevis klusībā lūgdamies, lai šis pieminētais darbs netiktu iedalīts viņam. Erla stāvēja grupas priekšā, un izskatījās, it kā vīri spēlētu spēli: tas, kurš pakustēsies,

zaudēs. Viņa to noteikti saprata un sarauca degunu, tad turpināja: “Vēl vajadzēs pārbaudīt biļešu pirkumu. Es neticu, ka ir daudz tādu cilvēku, kas iet uz kino vieni paši, tātad nevajadzētu būt grūti sastādīt sarakstu ar tiem, kuri iegādājās vienu biļeti. Ja mums izdotos noskaidrot, kad viņš iegāja ēkā, tad iespējamo kandidātu skaits samazinātos un mēs atrastu to, kurš tajā laikā pie kases nopirka vienu biļeti. Protams, ja vien viņš maksāja ar karti. Ja skaidrā naudā, tad pavisam cita lieta.”

“Tikpat labi viņš varēja nopirkt biļeti arī internetā, pirms ierašanās.” Kā jau parasti, Gudlaugs mazliet nosarka, tiklīdz izteica kaut vārdu. Viņš sēdēja blakus Huldaram, kas pamāja ar galvu, lai mudinātu jauno vīrieti turpināt runāt. Viņi bija kļuvuši par tādiem kā pāriniekiem izmeklētāju grupā – abi sēdēja viens otram pretī atvērtā tipa birojā, un viņiem mēdza iedalīt kopīgus uzdevumus. Lai gan Huldars dažkārt gribētu strādāt ar kādu, kam ir lielāka pieredze, viņš tomēr sāka arvien vairāk novērtēt jauno kolēģi, jo, taisnību sakot, Gudlaugs bija diezgan attapīgs. Ja vien viņam netraucētu zemais pašnovērtējums un kompleksi. “Es domāju... biļetes nepārdod tikai uz vietas. Nu, jūs zināt... un tad...”

Huldars iejaucās, redzēdams, ka Gudlaugs sāk stostīties: “Ja uzbrucējs iegādājās biļeti internetā, tad viņš varēja speciāli nopirkt divas. Tieši tāpēc, lai viņu pēc tam nevarētu atrast. Viņš noteikti būs sapratis, ka iegādātās biļetes vēlāk pārbaudīs – sevišķi tās, kas pirktas pa vienai. Tādā gadījumā viņš būs maksājis ar karti, un tas noteikti ir liels pluss. Vismaz tad, kad mēs būsim atraduši kaut vienu vai vairākus iespējamus aizdomās turamos.”

Tāda iejaukšanās nepalīdzēja Erlas nīknajiem sejas vaibstiem atmaigt. Atsākusi runāt, viņa vērsās pie Gudlauga un uz Huldaru nemaz neskatījās. Tas nebija nekas jauns, jo nevarēja noliegt, ka viņu attiecības bija ļoti saspīlētas. Viņus abus nopratināja saistībā ar iekšējās lietas izmeklēšanu, kad Erlu turēja aizdomās par seksuālu uz mācīšanās Huldaram. Lai gan iekšējo

izmeklēšanu slēdza, nepiemērojot nekādas sankcijas, abi joprojām jutās neērti. Viņa izlikās, it kā kolēģis nemaz neeksistētu, pat aci viņam neuzmeta un nekad neuzsāka ar viņu sarunu. Bet viņš savukārt nesaprata: vai Erla baidās, ka viņu attiecības varētu tikt pārprastas, vai arī vienkārši nevar viņu ciest. Pats viņš jutās neērti, kamēr vien izmeklētāji nopratināšanā uzdeva savus bezjēdzīgos jautājumus. Taču, ja tā labi padomā, izciest tādas mocības varbūt bija to vērts, jo nekādi nevarēja noliegt, ka viņš priecājās par iespēju izsprukt cauri sveikā no atbildības par nakti, ko pārlaida pie priekšnieces. Tagad vismaz nevajadzēja viņai skaidrot, ka tā bija kļūda. Izmeklēšanas komisija par to parūpējās viņa vietā.

Erla izskatījās dusmīga un sakrustoja rokas uz krūtīm. “Protams, es zinu, ka biļetes pārdod arī internetā. Tas ietilpst to skaitā, ko es minēju. Ja vien noziedznieks nav galīgākais idiots, viņš būs maksājis par biļetēm skaidrā naudā. Pagaidām mēs rēķināmies ar to, ka tā arī ir, bet, neapšaubāmi, mums jāpārbauda arī transakcijas internetā. Vai esi apmierināts?” Erla lūkojās uz Gudlaugu, kas dīdījās krēslā, samulsis, ka bija pievērsis sev nedalītu uzmanību. Viņš tikai pamāja ar galvu.

“Labi. Citādi es prasītu, vai tu gribi pārņemt vadību manā vietā.” Visi smējās, izņemot Gudlaugu un Huldaru.

Arī Erlai nenāca ne prātā smaidīt. Viņa ar tālvadības pulti nomainīja attēlus un turpināja demonstrēt video. “Te viņš dodas prom no ēkas. Kā jūs tūlīt redzēsiet, maz ticams, ka mēs atradīsim dzīvu cilvēku.”

Ekrānā parādījās jauns attēls. Viņi redzēja divviru stikla durvis, kuras, cik Hulders zināja, ir kinoteātra avārijas izeja, kuru visbiežāk starpbrīžos izmanto smēķētāji, tādi kā viņš. Izmeklētājs, kurš jau no rīta kopā ar Erlu noskatījās ierakstus, savieba seju, kas norādīja uz to, ka nekas labs tur nav gaidāms.

Melnā tērpietis vīrietis parādījās ekrānā, pagriezis muguru pret kameru. Viņš turēja Stellu aiz potītes un vilka sev līdz. Meitene neizrādīja nekādas dzīvības pazīmes. Viņas rokas